

ПОВНОВАЖЕННЯ ПУБЛІЧНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ У СФЕРІ ОХОРОНИ ЗЕМЕЛЬ

ЧОРНА Марина - доцент кафедри державно-правових дисциплін та публічного управління факультету №4 Донецького державного університету внутрішніх справ, доктор філософії в галузі права

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-3679-6130>

САХНО Артем - професор кафедри адміністративно-правових дисциплін факультету №2 Донецького державного університету внутрішніх справ кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-1260-1212>

ПОНОМАРЕНКО Віктор - викладач кафедри адміністративно-правових дисциплін факультету №2 Донецького державного університету внутрішніх справ

ORCID: <https://orcid.org/0009-0008-2205-1227>

УДК 342.95

DOI: <https://doi.org/10.71404/EP.2025.1.56>

У статті проаналізовано повноваження суб'єктів публічної адміністрації у сфері охорони земель. З'ясовано юридичну природу зазначених повноважень, функціональний зміст та особливості реалізації. Встановлено, що сфера охорони земель належить до числа комплексних об'єктів публічного адміністрування, що передбачає взаємодію суб'єктів, які представляють органи виконавчої влади, спеціально уповноважені служби у галузі охорони земель, а також органи місцевого самоврядування. Доведено, що багаторівневий характер публічного адміністрування обумовлений міжгалузеву природою земельних відносин і потребою забезпечення як загальнонаціональних, так і регіональних інтересів. Розкрито склад суб'єктів публічного адміністрування у сфері охорони земель, до числа яких належать: Міністерство аграрної політики та продовольства України, Міністерство охорони навколишнього природного середовища України, Держгеокадастр, органи місцевого самоврядування та місцеві державні адміністрації. Визначено особливість повноважень суб'єктів публічного адміністрування у сфері охорони земель, яка проявляється у комплексній функціональній спрямованості, яка охоплює реалізацію адміністративних, контрольних, дозвільних, юрисдикційних та публічно-сервісних функцій. Визначено завдання науки адміністративного права щодо вдосконалення

механізмів взаємодії між органами публічного адміністрування у сфері охорони земель. Обґрунтовано необхідність підвищення рівня координації та узгодженості дій між відповідними органами, зокрема під час реалізації державних і місцевих програм охорони земель, забезпечення прозорості та доступності кадастрової інформації, а також впровадження економічних стимулів щодо збереження родючості ґрунтів.

Ключові слова: адміністративне право, повноваження, суб'єкти публічної адміністрації, охорона земель, органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування, Держгеокадастр.

Актуальність теми дослідження зумовлена конституційно визначеним статусом землі як об'єкта особливої охорони з боку держави. Конституція України визначає землю основним національним багатством, що перебуває під особливою охороною держави. Водночас стаття 16 Основного Закону покладає на державу обов'язок забезпечення екологічної безпеки та збереження природного середовища, що включає і охорону земельних ресурсів як складову національної екологічної системи [1].

Охорона земель, як напрям державної політики, врегульована низкою спеціальних законодавчих актів, зокрема Земель-

ним кодексом України, Законом України «Про охорону земель», а також Законом України «Про державний контроль за використанням та охороною земель». У зазначених актах передбачено розгалужену систему суб'єктів публічної адміністрації, які наділені повноваженнями у сфері охорони земель, включно з органами виконавчої влади, місцевими державними адміністраціями, органами місцевого самоврядування, спеціально уповноваженими службами тощо.

З огляду на міжгалузеву природу земельних відносин, охорона земель потребує не лише формального нормативного регулювання, а й належної організаційної реалізації, що охоплює адміністративні, контрольні, дозвільні, юрисдикційні та публічно-сервісні функції.

Поряд із цим, сучасні виклики – такі як деградація ґрунтів, неефективне землекористування, зростання кількості порушень земельного законодавства – обумовлюють необхідність наукового переосмислення ролі, компетенції та механізмів взаємодії суб'єктів публічної адміністрації в означеній сфері.

Аналіз останніх досліджень та публікацій

У науковій літературі питання організаційно-правового забезпечення охорони земель висвітлені в роботах О.І. Заєць, І.Б. Коліушка, А.М. Мірошниченко, В.І. Семчика, Є.Ю. Соболя, В.П. Тимошук, М.В. Шульги. Разом з тим, з огляду на недостатню розробленість цієї проблематики в адміністративно-правовій науці, подальшого наукового осмислення потребують питання чіткого визначення повноважень суб'єктів публічного адміністрування у сфері охорони земель, їхньої взаємодії, правових форм і механізмів реалізації контрольних та юрисдикційних функцій тощо.

Формування цілей статті (постановка завдання)

Мета статті полягає у комплексному дослідженні повноважень суб'єктів публічної адміністрації у сфері охорони земель,

з'ясуванні їх юридичної природи, функціонального змісту та особливостей реалізації на різних рівнях адміністрування.

Виклад основного матеріалу

Перш ніж перейти безпосередньо до аналізу повноважень суб'єктів публічної адміністрації у сфері охорони земель, доцільним вбачається з'ясування змісту поняття «публічна адміністрація» та окреслення кола суб'єктів, наділених відповідними правообов'язками у цій сфері суспільних відносин.

Слід зауважити, що поняття «публічна адміністрація» доволі активно застосовується як у вітчизняному законодавстві, так і в науково-теоретичному дискурсі. Водночас на сьогодні в українському правовому полі не сформовано усталеного, уніфікованого підходу до визначення даної категорії, що, у свою чергу, зумовлює відсутність чіткого правового розуміння поняття «публічна адміністрація у сфері охорони земель». Така ситуація актуалізує необхідність подальшого теоретичного осмислення та наукового дослідження вказаних понять.

У теорії адміністративного права розуміння «публічної адміністрації» значною мірою ґрунтується на розмежуванні між політичним процесом формування рішень і механізмами їх реалізації. Так, у загальному сенсі під «public administration» розуміють або практичну реалізацію державної політики відповідними органами, або ж академічну дисципліну, що вивчає ці процеси [2, с. 66]. У рамках цього дослідження розглядатиметься саме перше значення, відповідно до якого публічна адміністрація розглядається як інституційна система виконання державної політики органами, наділеними компетенцією у публічно-правовій сфері.

Історично одне з перших спроб нормативного закріплення дефініції «публічна адміністрація» було здійснено в проєкті Концепції реформування публічної адміністрації в Україні, розробленому аналітичним центром «Центр політико-правових реформ» [3, с. 15]. У цьому документі публічна адміністрація визначається як сис-

тема органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування та інших суб'єктів, які відповідно до закону або адміністративного договору уповноважені забезпечувати виконання законів і діяти в інтересах публічних суб'єктів шляхом реалізації публічних функцій. Разом з тим, Є.Ю. Соболю цілком справедливо вказує, що не зважаючи на ґрунтовний та комплексний змістовний характер цього визначення, відповідна Концепція досі не отримала статусу офіційного нормативного акта [4, с. 50].

Аналогічної позиції щодо необхідності удосконалення правового регулювання у сфері охорони земель притримуються й інші відомі українські вчені [5, с. 15; 6, с. 26-31; 7, с. 86; 8, с. 23].

У науковій літературі зустрічаються й інші підходи до розуміння публічної адміністрації. Зокрема, її інтерпретують як діяльність, що полягає у практичному втіленні державної політики компетентними суб'єктами; як систему інституцій, що забезпечують функціонування державної влади; або як сферу, яка охоплює взаємодію трьох гілок влади — законодавчої, виконавчої та судової — у контексті реалізації публічних завдань. Так, на думку Є.Ю. Соболя, органи публічної влади в розумінні права Європейського Союзу включають в себе сукупність загальнодержавних, регіональних і місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, їхніх посадових та службових осіб, а також інших державних і недержавних інституцій, уповноважених на здійснення публічних функцій [9, с. 87].

З огляду на вищезазначене, актуальним є формування чіткого понятійного апарату щодо публічної адміністрації у сфері охорони земель, з урахуванням специфіки правовідносин у цій сфері, а також кола суб'єктів, уповноважених реалізовувати відповідні функції на національному, регіональному та місцевому рівнях.

Аналіз вищевказаних підходів дає підстави для визначення поняття «органи публічної адміністрації у сфері охорони земель» як системи уповноважених суб'єктів публічної влади — органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, їх

посадових осіб та інших інституцій, які в межах визначеної законом компетенції здійснюють реалізацію функцій щодо забезпечення раціонального використання, охорони, збереження та відтворення земельних ресурсів, а також контролю за дотриманням вимог земельного законодавства в публічних інтересах.

У контексті аналізу повноважень публічної адміністрації у сфері охорони земель доцільно відзначити, що реалізація функцій у цій сфері здійснюється як органами виконавчої влади різних рівнів, так і органами місцевого самоврядування.

Зокрема, дослідження функціонального наповнення діяльності відповідних суб'єктів публічної адміністрації засвідчує, що повноваження у сфері охорони земель належать органам виконавчої влади вищого, центрального та місцевого рівнів, а також органам самоврядного характеру, які діють в межах своїх адміністративно-територіальних одиниць.

Відповідно до Закону України «Про Кабінет Міністрів України» [10], Кабінет Міністрів України, з метою реалізації завдань державної політики щодо забезпечення державного суверенітету та економічної самостійності України:

– забезпечує проведення державної політики у сфері охорони природи, екологічної безпеки та природокористування (абзац 14 пункту 2 частини першої статті 20);

– забезпечує розроблення та виконання державних і міждержавних екологічних програм (абзац 15 пункту 2 частини першої статті 20);

– здійснює в межах своїх повноважень державне управління у сфері охорони та раціонального використання землі, її надр, водних ресурсів, рослинного і тваринного світу, інших природних ресурсів (абзац 16 пункту 2 частини першої статті 20);

– приймає рішення про обмеження, тимчасову заборону (зупинення) або припинення діяльності підприємств, установ та організацій незалежно від форми власності у разі порушення ними законодавства про охорону праці та навколишнього

природного середовища (абзац 17 пункту 2 частини першої статті 20);

– координує діяльність органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ та організацій, пов'язану з охороною навколишнього природного середовища, виконанням державних, регіональних і міждержавних екологічних програм (абзац 17 пункту 2 частини першої статті 20).

Отже, у сфері охорони земель Кабінет Міністрів України виконує ключову координуючу та управлінську роль. Відповідно до коментованого законодавчого акту, Уряд країни забезпечує реалізацію державної політики у сфері охорони природи, екологічної безпеки та природокористування, здійснює управління у сфері охорони й раціонального використання земельних ресурсів, ініціює та виконує державні та міждержавні екологічні програми, приймає рішення про обмеження чи припинення діяльності суб'єктів господарювання у разі порушень екологічного законодавства, а також координує діяльність усіх суб'єктів публічної влади в межах екологічної політики.

У цьому контексті, можна твердити про сформованість чотирьох груп повноважень Кабінету Міністрів України у сфері охорони земель, а саме: а) нормотворчі й програмні; б) Управлінські (координаційні); в) контрольно-наглядові; г) забезпечувальні (в контексті забезпечення екологічної безпеки та сталого розвитку).

На рівні центральних органів виконавчої влади система суб'єктів публічної адміністрації, наділених повноваженнями у сфері охорони земель, представлена: Міністерством аграрної політики та продовольства України; Міністерством охорони навколишнього природного середовища та природних ресурсів України; Державною службою України з питань геодезії, картографії та кадастру (Держгеокадастр).

Відповідно до Положення про Міністерство аграрної політики та продовольства України [11], Мінагрополітики є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізацію державної політики

у сфері земельних відносин, землеустрою, а також у сфері Державного земельного кадастру, державного нагляду (контролю) в агропромисловому комплексі в частині дотримання земельного законодавства, використання та охорони земель усіх категорій і форм власності, родючості ґрунтів.

Згідно з п.п. 35 п. 4 коментованого Положення, Мінагрополітики забезпечує:

– розроблення, затвердження, перевірку, перегляд, внесення змін, скасування стандартів у сфері землеустрою та охорони земель;

– здійснення землеустрою, а також розроблення та виконання загальнодержавних і регіональних програм з питань землеустрою, відтворення родючості ґрунтів;

– розроблення рекомендацій та заходів щодо забезпечення родючості ґрунтів і застосування агрохімікатів, а також механізмів економічного стимулювання здійснення заходів щодо використання та охорони земель і підвищення родючості ґрунтів;

– організацію, здійснення підготовки та атестації осіб на отримання свідоцтв аудиторів із сертифікації (агрономів-інспекторів), видачу та скасування свідоцтва аудитора із сертифікації (агронома-інспектора), підвищення кваліфікації аудиторів із сертифікації (агрономів-інспекторів);

– визначення сортових та посівних якостей насіння і сортових та товарних якостей садивного матеріалу;

– ведення Реєстру суб'єктів насінництва та розсадництва, Реєстру аудиторів із сертифікації (агрономів-інспекторів), Реєстру органів з оцінки відповідності, Реєстру сертифікатів на насіння та/або садивний матеріал, а також забезпечує відкритість та загальнодоступність зазначених реєстрів;

– видачу та скасування відповідних сертифікатів у сфері насінництва та розсадництва;

– виконання зобов'язань, що випливають із членства України у Раді Міжнародного союзу з охорони нових сортів рослин, Міжнародній асоціації з контролю за якістю насіння, Організації економічного співробітництва та розвитку, щодо впровадження Насінневих схем ОЕСР;

– розвиток наукового та матеріально-технічного потенціалу у сфері охорони прав на сорти рослин.

Таким чином, Мінагрополітики наділено значним обсягом повноважень у сфері охорони земель, що впливають із його статусу головного органу у системі центральних органів виконавчої влади, відповідального за формування та реалізацію державної політики у сфері земельних відносин. Ці повноваження можна згрупувати за кількома ключовими напрямками, а саме: 1) нормативно-організаційна діяльність у сфері землеустрою та охорони земель; 2) розроблення механізмів охорони ґрунтів та агрохімічної безпеки; 3) контрольна та наглядова діяльність у сфері охорони земель; 4) кадрове забезпечення та кваліфікаційна атестація у сфері землеустрою; 5) адміністрування та інформаційне забезпечення; 6) міжнародне співробітництво та виконання зобов'язань.

Відповідно до Положення про Міністерство охорони навколишнього природного середовища України [12], Мінприроди є головним (провідним) органом у системі центральних органів виконавчої влади з питань охорони навколишнього природного середовища, раціонального використання, відтворення і охорони природних ресурсів, здійснення державного контролю за використанням та охороною земель, екологічної безпеки, заповідної справи, поводження з відходами, формування, збереження та використання екологічної мережі, геологічного вивчення та забезпечення раціонального використання надр.

Мінприроди відповідно до покладених на нього завдань:

– видає в установленому порядку спеціальні дозволи на користування ділянками надр та у випадках, передбачених законодавством, проводить ліцензування відповідних видів господарської діяльності (п.п. 15 п. 4);

– забезпечує в межах своїх повноважень погодження вибору земельних ділянок для розміщення об'єктів, місць розташування об'єктів та проектів відведення земельних ділянок (п.п. 16 п. 4);

– розробляє відповідно до законодавства нормативи зборів (платежів) за спеціальне використання природних ресурсів, забруднення навколишнього природного середовища, геолого-розвідувальні роботи, виконані за рахунок державного бюджету, геологічну продукцію (матеріали, інформацію, дані тощо), а також порядок їх стягнення (п.п. 17 п. 4);

– забезпечує в межах своїх повноважень збереження ландшафтного та біологічного різноманіття, розвиток заповідної справи, управління охороною і використанням територій та об'єктів природно-заповідного фонду, формування, збереження і використання національної екологічної мережі, підготовку пропозицій щодо створення нових та розширення території існуючих об'єктів природно-заповідного фонду загальнодержавного значення, ведення Червоної книги України та Зеленої книги України (п.п. 19 п. 4);

– організовує і координує в установленому порядку проведення геологічних досліджень на території України, в межах її територіальних вод, континентального шельфу та виключної (морської) економічної зони, виконання робіт з геологічного, геофізичного, геохімічного, гідрогеологічного, інженерно-геологічного, еколого-геологічного вивчення (п.п. 21 п. 4);

– забезпечує проведення державної реєстрації та ведення обліку робіт з геологічного вивчення надр (п.п. 22 п. 4);

– веде державний облік та здійснює моніторинг підземних вод, проводить спостереження за ендегенними і екзогенними геологічними процесами (п.п. 24 п. 4).

Отже, повноваження Мінприроди у сфері охорони земель мають яскраво виражений природоохоронний характер, оскільки спрямовані на збереження ландшафтного та біологічного різноманіття, екологічної рівноваги земель та запобігання їх деградації. У зв'язку з цим, вважаємо за доцільне виокремити характерні ознаки повноважень Мінприроди у сфері охорони земель, до числа яких віднесено: а) екологічна спрямованість; б) комплексність; в) координаційний характер; г) наявність науково-аналітичної складової.

Державна служба України з питань геодезії, картографії та кадастру (Держгеокадастр) є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра аграрної політики та продовольства і який реалізує державну політику у сфері національної інфраструктури геопросторових даних, земельних відносин, землеустрою, у сфері Державного земельного кадастру [13].

Основними завданнями Держгеокадастру є:

1) реалізація державної політики у сфері національної інфраструктури геопросторових даних, топографо-геодезичної і картографічної діяльності, земельних відносин, землеустрою, у сфері Державного земельного кадастру, державного контролю за використанням та охороною земель усіх категорій і форм власності, родючості ґрунтів;

2) надання адміністративних послуг згідно із законом у відповідній сфері;

3) внесення на розгляд Міністра аграрної політики та продовольства пропозицій щодо забезпечення формування державної політики у сфері національної інфраструктури геопросторових даних, топографо-геодезичної і картографічної діяльності, земельних відносин, землеустрою, у сфері Державного земельного кадастру, державного контролю за використанням та охороною земель усіх категорій і форм власності, родючості ґрунтів.

При цьому, однією з характерних особливостей повноважень Держгеокадастру у сфері охорони земель, є їх юрисдикційна спрямованість, що проявляється у здійсненні контрольних, наглядових, дозвільних і розпорядчих функцій, які мають обов'язковий характер і спрямовані на дотримання земельного законодавства усіма суб'єктами правовідносин.

Зокрема, відповідно до п.п. 33 п. 4 коментованого Положення, Держгеокадастр організовує та здійснює державний контроль за використанням та охороною земель усіх категорій та форм власності у частині:

– додержання вимог земельного законодавства щодо використання та охорони земель;

– проведення планових та позапланових перевірок за: об'єктом державного контролю; суб'єктами господарювання; відповідністю власників земельних ділянок сільськогосподарського призначення вимогам, визначеним статтею 130 Земельного кодексу України, у випадках та у порядку, визначених законодавством у сфері здійснення державного контролю за використанням та охороною земель.

На підставі п.п. 40 п. 4 цього ж Положення, за результатами виявлених в ході перевірок порушень земельного законодавства, Держгеокадастр наділений повноваженнями щодо складення протоколів про адміністративні правопорушення та розгляду справ про адміністративні правопорушення, а також накладення адміністративних стягнень.

Таким чином, повноваження Державної служби України з питань геодезії, картографії та кадастру у сфері охорони земель вирізняються комплексністю, функціональною багатогранністю та наявністю чітко вираженої юрисдикційної складової. Основна особливість повноважень зазначеного суб'єкта публічного адміністрування у сфері охорони земель полягає в поєднанні функцій реалізації державної політики, надання адміністративних послуг та здійснення державного контролю, що забезпечує ефективне управління та нагляд у сфері охорони земель.

На місцевому рівні повноваженнями щодо охорони земель наділені органи місцевого самоврядування та місцеві державні адміністрації, які в межах своїх компетенцій забезпечують реалізацію державної політики у сфері раціонального використання й охорони земель, здійснюють контроль за додержанням земельного законодавства, приймають рішення щодо встановлення обмежень у використанні земель, організовують проведення землеустрою, а також беруть участь у розробленні та реалізації місцевих програм охорони земель.

На місцевому рівні повноваженнями щодо охорони земель наділені органи місцевого самоврядування та місцеві державні адміністрації, які відповідно до глави 2,

З Земельного кодексу України [14] реалізують державну політику у сфері раціонального використання й охорони земель, здійснюють контроль за дотриманням земельного законодавства, приймають рішення про надання земельних ділянок у користування з урахуванням вимог щодо їх раціонального використання та охорони; затверджують місцеві правила благоустрою, що включають вимоги до використання й збереження зелених зон, водоохоронних територій та прибережних смуг, встановлення обмежень у використанні земельних ділянок, організовують проведення землеустрою, а також розробляють і впроваджують місцеві програми щодо збереження й відновлення родючості ґрунтів.

Висновки

Сфера охорони земель належить до числа комплексних об'єктів публічного адміністрування, що передбачає взаємодію суб'єктів, які представляють органи виконавчої влади, спеціально уповноважені служби у галузі охорони земель, а також органи місцевого самоврядування. Такий багаторівневий характер обумовлений міжгалузевою природою земельних відносин і потребою забезпечення як загальнонаціональних, так і регіональних інтересів.

До основних суб'єктів публічного адміністрування у сфері охорони земель належать: Міністерство аграрної політики та продовольства України, Міністерство охорони навколишнього природного середовища України, Держгеокадастр, органи місцевого самоврядування та місцеві державні адміністрації, які реалізують повноваження у межах територіальних громад шляхом затвердження документації із землеустрою, розроблення програм охорони земель, прийняття рішень про обмеження у використанні земельних ділянок тощо.

Особливістю повноважень суб'єктів публічного адміністрування у сфері охорони земель є їх комплексна функціональна спрямованість, яка охоплює реалізацію адміністративних, контрольних, дозвільних, юрисдикційних та публічно-сервісних функцій. Зазначений підхід забезпечує системний і багаторівневий вплив на про-

цеси збереження, раціонального використання та відновлення земельних ресурсів.

Зважаючи на широку інституційну репрезентативність суб'єктів публічного управління в цій сфері, особливої актуальності набуває завдання щодо вдосконалення механізмів їх взаємодії. Це, насамперед, передбачає необхідність підвищення рівня координації та узгодженості дій між відповідними органами, зокрема під час реалізації державних і місцевих програм охорони земель, забезпечення прозорості та доступності кадастрової інформації, а також впровадження економічних стимулів щодо збереження родючості ґрунтів.

Перспективи подальших наукових досліджень полягають у необхідності розроблення ефективної моделі міжінституційної взаємодії суб'єктів публічного адміністрування з урахуванням принципів субсидіарності, координації та децентралізації.

Література

1. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.
2. Aderibigbe, Adejare Morenikeji. Towards A Theoretical Definition of Public Administration. *IOSR Journal of Business and Management (IOSR-JBM)*. Volume 16. Issue 3. Ver. V (Mar. 2014). PP. 65-70.
3. Реформа публічної адміністрації в Україні: Проєкти концепції та законів / упоряд.: І. Коліушко, В. Тимошук. Київ: Центр політико-правових реформ, 2005. 92 с.
4. Соболев Є. Ю. Визначення поняття та переліку суб'єктів публічної адміністрації в контексті реалізації положень адміністративної реформи. *Наукові записки Центральноукраїнського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка*. Серія: Право. 2018. Вип. 5. С. 49- 55.
5. Заєць О. І. Правові аспекти земельної реформи в Україні: монографія. Київ: Видавничо-поліграфічний центр «Київський університет», 2006. 185 с.
6. Земельне право України: підручник / М. В. Шульга та ін. Київ: Юрінком Інтер, 2004. 368 с.

7. Мірошниченко А. М. Земельне право України: навчальний посібник. Київ: Інститут законодавства Верховної Ради України, 2007. С. 86-91.

8. Організаційно-правові питання аграрної реформи в Україні: монографія / В. І. Семчик та ін. Київ: Інститут держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, 2003. 280 с.

9. Соболев Є. Ю. Формування правової категорії «суб'єкт публічної адміністрації». Науковий збірник «Актуальні проблеми правознавства». 2018. № 4. С. 86-93.

10. Про Кабінет Міністрів України : Закон України від 27.02.2014 № 794-VII. Відомості Верховної Ради. 2014. № 13. Ст. 222.

11. Деякі питання діяльності центральних органів виконавчої влади : Постанова Кабінету Міністрів України від 17.02.2021 № 124. Офіційний вісник України. 2021. № 17. Ст. 676.

12. Про затвердження Положення про Міністерство охорони навколишнього природного середовища України : Постанова Кабінету Міністрів України від 02.11.2006 № 1524. Офіційний вісник України. 2006. № 44. Ст. 2949.

13. Про Державну службу України з питань геодезії, картографії та кадастру : Постанова Кабінету Міністрів України від 14.01.2015 № 15. Офіційний вісник України. 2015. № 7. Ст. 164.

14. Земельний кодекс України : Кодекс України; Кодекс, Закон від 25.10.2001 № 2768-III. Відомості Верховної Ради України. 2002. № 3-4. Ст. 27.

SUMMARY

The article analyzes the powers of public administration entities in the field of land protection. The legal nature, functional content, and features of the implementation of these powers are clarified. It is established that the sphere of land protection is among the complex objects of public administration, involving interaction between entities representing executive authorities, specially authorized land protection services, and local self-government bodies. It is proven that the multilevel nature of public administration in this area is due to the cross-sectoral nature of land relations and the need to ensure both national and regional interests. The composition of public administration entities in the field of land protection is revealed, including: the Ministry of Agrarian Policy and Food of Ukraine, the Ministry of Environmental Protection of Ukraine, the State Service of Ukraine for Geodesy, Cartography and Cadastre (StateGeoCadastre), local self-government bodies, and local state administrations. A specific feature of the powers of public administration entities in this area is defined as their comprehensive functional orientation, encompassing administrative, control, permitting, jurisdictional, and public-service functions. The tasks of administrative law science regarding the improvement of mechanisms for interaction between public administration bodies in the sphere of land protection are identified. The necessity of enhancing coordination and coherence of actions between relevant bodies is substantiated, particularly in the implementation of national and local land protection programs, ensuring the transparency and accessibility of cadastral information, and introducing economic incentives for the preservation of soil fertility.

Keywords: administrative law, powers, public administration entities, land protection, executive authorities, local self-government bodies, StateGeoCadastre.